

Daniels Bog – Nummer et hundrede og tre

Oplåsning af profetien: Forståelsen af den trefoldige anvendelse af profetiske rammer

Jeff Pippenger

2024-02-29

Vi har betragtet profetiens tredobbelte anvendelser. Vi gør dette med det formål at fastslå, at da Herren oplod de sidste seks vers i Daniel elleve ved Sovjetunionens sammenbrud ved „endens tid“ i 1989, fremkom der en „forøgelse af kundskab“, som skulle prøve den generation af Guds folk.

Og han sagde: Gå bort, Daniel; for ordene skal holdes lukkede og forseglede indtil endens tid. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Hver gang en sandhed bliver åbnet af Løven af Judas stamme, arbejder Satan på at modstå budskabet. Den modstand, der blev ydet imod de sandheder, som blev åbenbaret i de sidste vers i Daniel elleve, tvang til et dybere studium af de sandheder, der var forbundet med versene, for at et helliggjort forsvar imod de fejltagelser, som blev fremsat for at underminere de åbenbarede sandheder, ikke skulle blive stående. Et af de principper, som blev bragt for lyset midt i den debat, var profetiens trefoldige anvendelse. Det blev først erkendt i forbindelse med nødvendigheden af at have ret i, hvad »det daglige« i Daniels bog repræsenterede (hedenskabet), og den korrekte historie, der er knyttet til »borttagelsen af det daglige« (508 e.Kr.).

Erkendelsen af tre ødelæggende magter som profetiens ramme, parallelt med den milleritiske profetiramme, der bestod af de to første ødelæggende magter, og den milleritiske identifikation af „det daglige“ som hedenskabet, frembragte en historie i overensstemmelse med de sidste seks vers i Daniel elleve, således som Søster White sagde, at den burde. Således frembragte modstanden mod den useglede kundskab ved endens tid i 1989 større lys, idet kundskaben blev forøget, og den identificerede også særlige regler for den tredje engels bevægelse, som svarede til udviklingen af visse profetiske regler, der var blevet samlet og anvendt i den første engels bevægelse af William Miller.

Vi har betragtet den tredobbelte anvendelse af de tre Rom, Babylons tre fald og de tre Elias-skikkelser og henvender os nu til de tre budbringere, som bereder vejen for Pagtens Budbringer. Vi har påvist en nær overlapning og parallel mellem de tre Rom og Babylons tre fald, og ligeledes en nær parallel til de tre Elias-skikkelser og de tre budbringere, som bereder vejen. I de sidste dage repræsenterer både William Miller og Future for America den tredje Elias og også den tredje budbringer, som bereder vejen. Jesus illustrerer altid enden på en ting med begyndelsen på en ting, og den første engels bevægelse løber parallelt med den tredje engels bevægelse.

"Gud har givet budskaberne i Åbenbaringen 14 deres plads i profetiens række, og deres gerning skal ikke ophøre før afslutningen på denne jords historie. Den første og den anden engels budskaber er stadig sandhed for denne tid og skal løbe parallelt med det, som følger.

Den tredje engel forkynder sin advarsel med høj røst. »Derefter,« sagde Johannes, »så jeg en anden engel stige ned fra himlen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed.« I denne oplysning er lyset fra alle de tre budskaber forenet." The 1888 Materials, 803, 804.

Bevægelsen under den første og anden engel blev ledet af William Miller. Søster White identificerer Miller som den „udvalgte budbærer“.

„William Miller foruroligede Satans rige, og ærkefjenden søgte ikke blot at modvirke budskabets virkning, men også at tilintetgøre selve budbringeren.“ Spirit of Prophecy, bind 4, 219.

Hun påpeger også, at Miller var blevet forebildet ved både Elias og Johannes Døberen.

"Tusinder blev ledt til at antage den sandhed, som William Miller forkyndte, og Guds tjenere blev oprejst i Elias' ånd og kraft for at forkynde budskabet. Ligesom Johannes, Jesu forløber, følte de, der forkyndte dette højtidelige budskab, sig tilskyndet til at lægge øksen ved træets rod og kalde mennesker til at bære frugter, som sømmer sig for omvendelse." Early Writings, 233.

Johannes Døberen, som ifølge Jesus var den anden Elias, var også den første sendebud, som skulle berede vejen for pagtens Engel. Det er derfor tydeligt, at den tredje engels bevægelse vil have et „udvalgt sendebud“. Dette sendebud vil være blevet forbilledligt fremstillet ved Elias, Johannes Døberen og William Miller. Sammen med Miller repræsenterer de to udvalgte sendebud begyndelsen og afslutningen på de tre engles bevægelse i Åbenbaringen fjorten, og derved repræsenterer de tilsammen både den tredje Elias og også det tredje sendebud, som skal berede vejen for pagtens Engel.

At forkaste budskabet fra enten den udvalgte budbærer ved begyndelsen eller ved afslutningen er død, og Future for Americas budskab er baseret på den profetiske anvendelse af „linje på linje“, som er den sildige regns metodologi. Gennem anvendelsen af „linje på linje“ fastslås det, at den milleritiske bevægelse var et forbillede på Future for Americas bevægelse. Et vejmærke i den milleritiske historie er William Miller, den „udvalgte budbærer“. At forkaste dette vejmærke er at forkaste budskabet, så det fastslås ved adventismens begyndelse og afslutning, at en forkastelse af budbæreren også er en forkastelse af budskabet, for budskabet identificerer en udvalgt budbærer. Derfor er det at forkaste budskabet at forkaste budbæreren og omvendt. Uden en danser er der ingen dans.

„Jeg blev henvist tilbage til forkyndelsen af Kristi første komme. Johannes blev sendt i Elias' ånd og kraft for at berede Jesu vej. De, som forkastede Johannes' vidnesbyrd, havde ingen gavn af Jesu lære. Deres modstand mod budskabet, som forudsagde Hans komme, bragte dem derhen, hvor de ikke let kunne modtage det stærkeste bevis på, at Han var Messias. Satan ledte dem, der forkastede Johannes' budskab, til at gå endnu længere, til at forkaste og korsfæste Kristus. Ved at gøre dette satte de sig selv i en stilling, hvor de ikke kunne modtage velsignelsen på pinsedagen, som ville have lært dem vejen ind i den himmelske helligdom. Sønderrivelsen af forhænget i templet viste, at de jødiske ofre og anordninger ikke længere

ville blive modtaget. Det store Offer var blevet frembåret og var blevet antaget, og Helligånden, som kom ned på pinsedagen, vendte disciplenes tanker fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gået ind med Sit eget blod for at udgyde Sin forsonings goder over Sine disciple. Men jøderne blev ladet tilbage i fuldstændigt mørke. De mistede alt det lys, som de kunne have haft over frelsesplanen, og stolede stadig på deres nytteløse ofre og gaver. Den himmelske helligdom havde taget den jordiskes plads, men de havde ingen kundskab om forandringen. Derfor kunne de ikke have gavn af Kristi mellemgerning i det hellige.“

„Mange ser med rædsel på jødernes handle måde, da de forkastede og korsfæstede Kristus; og når de læser beretningen om den skammelige mishandling, Han blev udsat for, mener de, at de elsker Ham, og at de ikke ville have fornægtet Ham, som Peter gjorde, eller korsfæstet Ham, som jøderne gjorde. Men Gud, som ransager alles hjerter, har sat den kærlighed til Jesus, som de bekendte at føle, på prøve. Hele himlen iagttog med den dybeste interesse modtagelsen af den første engels budskab. Men mange, som bekendte at elske Jesus, og som fældede tårer, når de læste beretningen om korset, spottede det gode budskab om Hans komme. I stedet for at modtage budskabet med glæde erklærede de det for at være en vildfarelse. De hadede dem, som elskede Hans tilsynkomst, og udelukkede dem af menighederne. De, som forkastede det første budskab, kunne ikke have gavn af det andet; heller ikke havde de gavn af midnatsråbet, som skulle berede dem til ved tro at gå ind med Jesus i det allerhelligste i den himmelske helligdom. Og ved at forkaste de to foregående budskaber har de således formørket deres forståelse, at de ikke kan se noget lys i den tredje engels budskab, som viser vejen ind i det allerhelligste. Jeg så, at ligesom jøderne korsfæstede Jesus, således havde de navnkristne kirker korsfæstet disse budskaber, og derfor har de ingen kundskab om vejen ind i det allerhelligste, og de kan ikke have gavn af Jesu forbøn dér. Ligesom jøderne, der frembar deres unyttige ofre, opsender de deres unyttige bønner til det rum, som Jesus har forladt; og Satan, som glæder sig over bedraget, antager en religiøs skikkelse og leder disse bekendende kristnes sind til sig selv, idet han virker med sin magt, sine tegn og løgnens undere for at binde dem fast i sin snare.“
Early Writings, 259–261.

De, „som forkastede Johannes’ vidnesbyrd, havde ikke gavn af Jesu lære,“ og de, „som forkastede det første budskab, kunne ikke have gavn af det andet; heller ikke havde de gavn af midnatsråbet.“ Johannes’ tjeneste gik forud for Kristi dåb, hvorefter Han kort efter rensede templet ved begyndelsen af sin tjeneste. Millers tjeneste beredte vejen for, at Kristus kunne rense Levis sønner, da Han pludseligt kom den 22. oktober 1844. I begge disse to vidners tilfælde er forkastelsen af den budbærer, som bereder vejen, lig med døden.

Den udrensning og renselse, som blev fuldbyrdet af Kristus i Hans gerning som Pagtens Budbærer, havde til formål at oprejse et folk til at udføre værket med at bære frelsens budskab til verden. Værket fuldbyrdes forud for den tidsperiode, som repræsenterer, når den udøvende dom begynder. Jerusalems ødelæggelse i disciplenes historie repræsenterer den udøvende dom, og adventismen vendte sig bort fra sit ansvar for at udføre dette værk, men Herren havde forsøgt at samle dem. Han havde ledet Sit folk til at udgive 1850-kortet som den grafiske fremstilling af det budskab, de kunne have båret til verden.

„Det var ikke Guds vilje, at Israel skulle vandre fyrre år i ørkenen; Han ønskede at føre dem direkte til Kana'ans land og grundfæste dem dér som et helligt, lykkeligt folk. Men 'de kunne ikke komme derind på grund af vantro.' Hebræerne 3,19. På grund af deres frafald og apostasi omkom de i ørkenen, og andre blev oprejst til at gå ind i det forjættede land. På samme måde var det ikke Guds vilje, at Kristi komme skulle forsinkes så længe, og at Hans folk skulle forblive så mange år i denne verden af synd og sorg. Men vantroen skilte dem fra Gud. Da de nægtede at udføre det værk, som Han havde bestemt for dem, blev andre oprejst til at forkynde budskabet. I barmhjertighed mod verden udsætter Jesus sit komme, for at syndere må have anledning til at høre advarslen og finde et tilflugtssted i Ham, før Guds vrede bliver udgydt.”
The Great Controversy, 458.

Hvis adventismen blot havde holdt fast ved sin tro, »ville deres arbejde være blevet fuldført.«

„Hvis adventisterne efter den store skuffelse i 1844 havde holdt fast ved deres tro og i enighed var gået videre i Guds åbenbarede forsyn, idet de modtog den tredje engels budskab og i Helligåndens kraft forkyndte det for verden, ville de have set Guds frelse; Herren ville mægtigt have virket sammen med deres bestræbelser, arbejdet ville være blevet fuldført, og Kristus ville for længst være kommet for at modtage sit folk til deres løn. Men i den periode af tvivl og usikkerhed, som fulgte efter skuffelsen, opgav mange af de adventtroende deres tro.... Således blev arbejdet hindret, og verden blev efterladt i mørke. Havde hele adventistlegemet forenet sig om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt forskellig ville da ikke vor historie have været!“
Evangelism, 695.

I foråret 1844 rensede Pagtens Sendebud milleritternes bevægelse og bragte derpå om efteråret den tredje engels budskab. Miller, hans budskab og den bevægelse, han repræsenterede, havde opfyldt lignelsen om de ti jomfruer. På lejr mødet i Exeter, NH, kom Midnatsråbets budskab, og på blot to korte måneder blev det åbenbaret, hvilke af jomfruerne der havde olien. De to klasser blev manifesteret, og den tredje engel kom med et budskab i sin hånd, som skulle fortæres, men de vise jomfruer „opgav deres tro“ i „perioden med tvivl og usikkerhed.“

„tidsrummet med tvivl og usikkerhed“ var blevet fremstillet ved disciplene ved Hans død, men på den tredje dag begyndte Han at åbne budskabet om Sin opstandelse for Sine disciple, og de „opgav ikke deres tro“. Tidsrummet med tvivl og usikkerhed for de vise jomfruer i bevægelsen omkring den første og den anden engels budskaber fortsatte i omtrent tre år, på hvilket tidspunkt Herren åbenbarede for Søster White, at Han havde udrakt Sin hånd for at samle resterne af Sit folk igen. Han ledte Sit folk til at begynde deres forlagsarbejde og til at frembringe Habakkuks anden tavle, men „mange af adventtroende opgav deres tro.... Således blev værket hindret, og verden blev efterladt i mørke.“

I 1849 blev William Miller, den udvalgte budbærer for den første og den anden engels budskab, lagt til hvile. Havde de vise jomfruer den 22. oktober 1844 „holdt fast ved deres tro og fortsat i enhed under Guds åbenbarende forsyn“, ville Herren have oprejst en anden budbærer i Elias' ånd og kraft. I stedet blev „Kristi komme“ „forsinket“, og „Hans folk“ ville „på samme måde“ som det gamle Israel „forblive“ „mange år i denne syndens og sorgens verden.“

Et hundrede og seksogtyve år efter oprøret i 1863 oprejste Herren den udvalgte budbærer for den tredje engel. Hans gerning var både at berede vejen for, at Pagts Budbringer pludseligt kunne komme til sit tempel og træde ind i et pagtsforhold med de hundrede og fireogfyrre tusinde under den undersøgende doms afsluttende scener, men også at frembære et budskab, som konfronterer den trefoldige forening af Akab, Jezabel og hendes profeter i perioden for den fuldbyrdende dom, som begynder ved den snart kommende søndagslov.

Den tredje budbærer, som bereder vejen, repræsenterer et værk, et budskab, en budbærer og en bevægelse under afslutningsscenerne af den undersøgende dom. Den tredje Elias repræsenterer et værk, et budskab, en budbærer og en bevægelse under afslutningsscenerne af den eksekutive dom. Budskabet fra budbæreren, som bereder vejen, og Elias' budskab, er budskabet om det tredje af de tre veer i Åbenbaringen kapitel otte til elleve.

I den historie, der fremstilles ved den budbringer, som bereder vejen, repræsenterer budskabet om det tredje Ve den basun, som kalder laodikæisk adventisme til at „købe af mig guld lutret i ild, for at du kan blive rig, og hvide klæder, for at du kan være klædt dermed, og din nøgenheds skam ikke skal ses; og salv dine øjne med øjensalve, for at du kan se.“ Det er budskabet om Guds kærlighed, som viser Guds folk deres overtrædelser, for „alle dem“, som Han elsker, „revser og tugter“ Han. Det er budskabet om Kristi retfærdighed, som kalder mennesker til at tage imod Hans karakter, der åbenbares i den tidsperiode, hvor Pagts Budbringer udfører arbejdet med at rense sjælens tempel, og derfor kalder Han dem, som Han elsker, til at åbenbare Hans karakter og være „nidskære derfor og omvende“ sig, for Han er „ved“ husholdningens „dør“, som repræsenterer nådetidens afslutning, hvor Han „vil udspy“ laodikæisk adventisme „af“ sin „mund.“ Denne husholdningens „dør“ er den dør, som Han „åbner, og ingen lukker; og lukker, og ingen åbner.“

Der er en tilsyneladende modsigelse, som løses ved anvendelsen af „linje på linje“, men mange vil måske ikke engang erkende den tilsyneladende modsigelse. Når den bliver løst, bidrager det med klarhed til overgangen fra den undersøgende dom til den udøvende dom, som finder sted ved den snart kommende søndagslov. Den løses ved at acceptere, at pinse typologisk foregriber den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. For at fuldende vor behandling af den tredje budbærer, som forbereder vejen som et symbol i den undersøgende dom, i modsætning til at den tredje Elias er et symbol på den udøvende dom, vil vi behandle denne tilsyneladende modsigelse.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

„Den engel, som forener sig i forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Her forudsiges et værk af verdensomspændende omfang og usædvanlig kraft. Adventbevægelsen fra 1840–44 var en herlig åbenbarelse af Guds magt; den første engels budskab blev bragt til hver missionsstation i verden, og i nogle lande var den religiøse interesse større end nogen, der er blevet set i noget land siden det sekstende århundredes reformation; men dette skal overgås af den mægtige bevægelse under den tredje engels sidste advarsel.

“Værket vil ligne det på pinsedagen. Ligesom ‘den tidlige regn’ blev givet ved Helligåndens udgydelse ved evangeliets begyndelse for at fremkalde det dyrebare sæds fremspiring, således

vil 'den sene regn' blive givet ved dets afslutning til høstens modning. 'Så lad os lære at kende, ja, stræbe efter at kende Herren; Hans fremgang er vis som morgenrøden, og Han skal komme til os som regnen, som den sene og den tidlige regn over jorden.' Hoseas 6:3. 'Fryd jer derfor, Zions børn, og glæd jer i Herren jeres Gud; for Han har givet jer den tidlige regn i rette mål, og Han vil lade regnen komme ned over jer, den tidlige regn og den sene regn.' Joel 2:23. 'I de sidste dage, siger Gud, vil jeg udgyde af Min Ånd over alt kød.' 'Og det skal ske, at enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses.' Apostlenes Gerninger 2:17, 21."

"Evangeliets store værk skal ikke afsluttes med en ringere åbenbarelse af Guds kraft end den, der kendetegnede dets begyndelse. De profetier, som blev opfyldt ved udgydelsen af den tidlige regn ved evangeliets begyndelse, skal igen opfyldes ved den sene regn ved dets afslutning. Her er 'vederkvægelens tider', som apostelen Peter så frem til, da han sagde: 'Fat derfor et andet sind og omvend jer, for at jeres synder må blive udslettet, når vederkvægelens tider kommer fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus.' ApG 3:19, 20." The Great Controversy, 611.